

САБОРНИК

БИЛТЕН БЕОГРАДСКЕ САБОРНЕ ЦРКВЕ
СВЕТОГ АРХАНЂЕЛА МИХАИЛА

НЕДЕЉА, 31. ЈАНУАР 2021, ГОДИНА 22, БР. 21

О ИСЦЕЉЕЊУ

Опет и опет чујемо јеванђељску причу о људима који су били исцељени од болести. А, у Јеванђељу то изгледа тако једноставно и јасно: неко има потребу, и Бог се на њу одазива. И, ево, пред нама се поставља питање: зашто се онда то не дешава са сваком од нас? Свако од нас има потребу за физичким исцељењем или за исцељењем душе, а исцељују се само неки од нас - зашто?

Када читамо Јеванђеље, испуштамо из вида да Христос није исцељивао све и сваког: један човек у мноштву људи бивао је исцељен, док многи, такође болесни телом или душом, нису били исцељени. А, то се дешава зато што **МИ ТРЕБА ДА СЕ РАЗОТКРИЈЕМО БОГУ, НЕ ПРЕМА ИСЦЕЉЕЊУ, НЕГО ПРЕМА БОГУ**, да бисмо примили дејство Божије благодати, ради исцељења тела и душе, или пак једног и другог.

Често желимо да искључимо болест из нашег живота, не само зато што болест чини живот мучним, не зато што је болест праћена болом, него и зато, или чак углавном зато, што нас **ОНА ПОДСЕЂА НА НАШУ КРХКОСТ**. Као да нам говори: "Не заборављај се, ти си смртан, ти си смртна; твоје тело као да се сада обраћа теби и говори: немаш снаге да ми повратиш здравље, ништа не можеш да учиниш; могу да умрем, да се угасим, могу да остарим и онемоћам - и то ће бити крај земаљског живота..." Није ли то главни разлог што се из све снаге боримо за оздрављење и желимо да измолимо здравље за себе?

И, ето, ако полазећи од таквих претпоставки молимо Бога да нас исцели, да нас врати у стање целовитости, то значи да молимо само за заборав, за то да заборавимо на нашу смртност, уместо да нас она опомиње и подстиче да постанемо свесни да дани пролазе, да је време кратко и да, ако хоћемо да достигнемо меру пунога раста, на који смо призвани на земљи, треба да хитамо да збацимо са себе све што је смртоносно у нама самима, јер болест и смрт нису изазвани само спољашњим узроцима - у нама владају и злопамћење, и горчина, и мржња, и лакомост, и толико других ствари које убијају у нама живост духа и не дају нам да живимо вечним животом сада, у овом времену, вечним животом који, једноставно речено, и јесте живот у пуном смислу речи, живот у својој пуноти...

А, шта ми можемо да учинимо? Ми треба да постављамо себи озбиљ-

на питања, а кад приступамо Богу, молећи да нас исцели, **ТРЕБА ДА СЕ НАЈПРЕ ПРИПРЕМИМО ЗА ИСЦЕЉЕЊЕ**. Јер, не значи да смо исцељени само ако постанемо целовити да бисмо се вратили животу којим смо живели раније. То значи да смо целовити зато **ДА БИСМО ЗАПОЧЕЛИ НОВИ ЖИВОТ**, као да смо постали свесни да смо умрли у исцељујућем дејству Божијем, да је све што је у нама било стари човек, оно тело распаљивости о коме говори Апостол Павле - тај стари човек који треба да се повуче, да би нови човек живео, и да треба да будемо спремни да постанемо тај нови човек, кроз смрт онога што је прошло, да бисмо почели да живимо изнова, као Лазар, који није био позван из гроба да се просто врати у пређашњи живот, него да, доживевши нешто што се не да описати никаквим људским речима, уђе у живот поново, на новим темељима.

ЈЕСМО ЛИ СПОСОБНИ ДА ПРИМИМО ИСЦЕЉЕЊЕ? Јесмо ли спремни и сагласни да, тако новоисцељени, примимо на себе одговорност за то да опет и опет уђемо у свет у коме живимо, **СА БЛАГОВЕШЋУ О ОБНОВЉЕЊУ**, да будемо светлост, да будемо со, да будемо радост, да будемо нада, да будемо љубав, да будемо верност Богу и људима?

Замислимо се над овим, јер - сви смо ми болесни, овако или онако, сви смо ми крхки, сви смо слаби, сви ми неспособни да живимо пунотом чак и земаљског живота који нам је дарован! Замислимо се над тим и почнимо да постајемо спремни да се откривамо Богу, да би Он могао да изврши Своје чудо исцељења и да нас учини новим, али тако да доносимо своју новину, истински Божију новину, у свет у коме живимо. Амин.

Митрополит сурошки Антоније (Блум)

Једном приликом упитао сам Старца /Светога Гаврила Грузијског/: "Шта да радим када сам болестан: да се молим или да узимам лекове?" "Када пада киша, неки ће скинути ципеле и рећи да се, уз Божију помоћ, неће прехладити. А, када се прехлади, шта је Господ крив што су се прехладили због своје лакомислености? Други, пак, када се разболе, рећи ће из поноса: - Нећу лекове, Бог ће ми помоћи. Човече Божији! Ако те боли глава, попиј нешто против болова, са вером у Господа, јер је Господ лековима дао лековита својства. Зашто одмах да вапијеш Господу док претходно не пробаш лек? Ако ти не помогне лек против болова, онда призивај светитеље".

Пијте свету воду што је могуће чешће. То је најбољи и најефикаснији лек. То не говорим само као свештеник, него и као лекар, из мог искуства у медицини.
Свети Лука Кримски

МОЛИМО СЕ УВЕК И СВДУДА

...Тако и ми треба да приступамо Богу: у молитви треба да постанемо слични детету, које се свим својим бићем, испружених рукуца, пружа према мајци ради утехе, или слични сиромашу који умире од глади, који је дошао да моли за помоћ човека који је познат по својој доброту. Дакле, да би Бог примио нашу молитву, потребна су два услова. То је, пре свега, ДУБОКА ВЕРА У БЕСКОНАЧНО МИЛОСРЂЕ ГОСПОДА - не треба да буде никакве сумње, никаквог колебања у срцу.

Услишени ћемо бити тек КАДА БУДЕМО ВАПИЛИ БОГУ СВИМ СРЦЕМ, пуним огњене вере. Осим вере, потребна је још и ПОСТОЈАНОСТ У МОЛИТВИ, на шта је солунске хришћане позивао апостол: *Непрестано се молите* (1 Сол. 5,17). Треба знати да нам оно за шта молимо неће бити дато после првих речи, треба да покажемо своју потпуну и чврсту наду само у Бога. ...

Непрестано се молити не значи само стајати на молитви, код куће или у цркви, чинити метаније; потребно је да у срцу увек постоји МОЛИТВЕНО РАСПОЛОЖЕЊЕ, да срце буде пуно скрушености због наше недостојности и грешности, да оно буде пуно трепета пред величином Бога. И, ако нас ово свето расположење никад не буде напустило, молићемо се увек и свуда; кад се трудимо на послу или оремо земљу, кад се бавимо овоземаљским пословима. ... Главнио је да постоји жеља да се молимо, да срце стреми Богу.

Сви ми смо много мање заузети него што је био Свети пророк Давид - јер он је био цар Израиља и, пошто је био оптерећен бригаама за уређење живота свог народа, од јутра до ноћи је разматрао државне послове. Рекло би се: кад он да се моли? А, гледајте како је он вапио Богу: *Сузе су ми хлеб дан и ноћ* (Пс. 42,3). Он је написао мноштво молитвених песама - псалма. ... Ево кад се молио: он је опевао Бога усред ноћи, пошто је цео дан био оптерећен царским послом. Зар ми нећемо наћи времена да упутимо Богу уздахе наше и да точимо сузе? Не треба се молити само речима научених молитава, већ тако да од сувишка срца говоре уста..., да из срца нашег ћутке узносимо молитве Господу. ...

Ми се духом уопште не молимо, већ изговарамо речи махиално, не проничући у оно за шта се молимо. А, ако сами не чујемо своје молитве, како Бог може да нас чује? Бог не чује оне молитве које су Му неугодне, Он одбацује молбе које су упућене на зло људима, нпр. када желимо да наши непријатељи буду кажњени или кад несвесно молимо оно што је штетно за ближње. Чак ни молитве Светог апостола Павла, који је три пута молио да буде избављен од прогона и вређања злог непријатеља, Господ није испунио, рекавши: *Доста ти је благодат Моја; јер се сила Моја у немоћи показује савршена* (2 Кор. 12,9). Кад смо немоћни, ми смо јаки јер тада имамо смелост према Богу. Тога треба да се сећамо и да молимо од Бога само духовна добра, не очекујући испуњење онога што у заблуди сматрамо добром за себе. Господ боље зна шта је за нас корисно и даје нам само заслужено. ...

Свети Лука Кримски

У НЕДЕЉИ 34. ПО ДУХОВИМА ПРОСЛАВЉАМО:

- 31.(18) Свети Атанасије Велики; Свети Максим, Архиепископ српски
- 01.(19) Свети Макарије Египатски; Свети Марко Ефески
- 02.(20) Свети Јевтимије Велики
- 03.(21) Преподобни Максим Исповедник; Свети мученик Неофит
- 04.(22) Свети апостол Тимотеј; Свети преподобномученик Анастасије
- 05.(23) Свети свештеномученик Климент Анкирски
- 06.(24) Преп. Ксенија Римљанка; Свети мученик Вавила; Света Ксенија Петроградска

Драга браћо и сестре,

искуство наше Свете Цркве нас учи да је за наше упокојене највеће и најспасоносније - помињање њихових имена на Светој Литургији, пре свега на Проскомидији, док свештеник вади честице у току припреме Светих Дарова. Исто важи и за помињање наших имена и имена наше породице и ближњих - за здравље, решење тешких животних ситуација, добијање породе... У овом свештеном чину помињања живих или упокојених ближњих током Свете Литургије пожељно је учествовати и вршењем додатне жртве и добротинства - даривањем вина за Свето Причешће (може се наћи у продавници Саборне цркве), уља за кандила или брашна за спремање просфоре, као и добровољним прилозима, према могућностима. Овај дар за здравље и спас душа вас и ваших ближњих можете оставити у продавници свећа или некоме од пароха Саборне цркве, уз списак имена оних душа које ће бити помињане на Светој Литургији.

Братство Саборне цркве, ваши молитвеници пред Господом

Ето, видите у чему је снага! Долазите лично на молебне и састрадавајте свом душом са болесним... И, резултата ће бити. У цркви, на Литургији, саучествујте за време Проскомидије... А, нарочито, када, после *Тебе појем*, певају песму Богородици *Достојно јест...*, ту се помињу за новозаветну жртву живи и преминули... Литургије су најјаче, помињањем само на Проскомидији, зато што то изражава наше најјаче састрадавање са оболелим и, уједно, најјачу нашу веру и наду да нас Господ неће оставити без Своје помоћи...

Свети Теофан Затворник

Драга браћо и сестре, у суботу, на празник Свете Блажене Ксеније Петроградске, Заупокојена Литургија почиње у 7:30.

Главни и одговорни уредник: протојереј-ставрофор Петар Лукић. Уредник издања: Ивана Радовановић. Тел.храма: 011/2636-684. Факс: 011/2636-566. www.saborna-crkva.com. sabornik@saborna-crkva.com. Тираж: 1000 примерака.